

Opírá-li o tyto v rozsudku nezjištěné okolnosti své tvrzení, že obžalovaný chtěl jen policejního koncipistu L-a upozorniti, by dbal citů účastníků schůze, neprovádí takto důvod zmatečnosti podle § 281 čís. 9 a) tr. ř. po zákonu. Důvod ten není proveden ani v pouhém popření, že výrok obžalovaného nemůže vůbec zakládati skutkovou podstatu trestného činu. I v příčině přestupku podle § 312 tr. zák. bylo proto zmateční stížnost zavrhnouti jednak jako bezdůvodnou, jednak jako po zákonu neprovedenou.

### Čís. 3142.

**Paběrkování na cizím poli (na Moravě) neopodstatňuje, byť i šlo o odcizení polních plodin v ceně přes 50 Kč, nutně skutkovou podstatu krádeže, nýbrž jde o polní pych, leč by si majitel pozemku sám vyhradil zužitkování polních plodin na pozemku po sklizni úrody zbylých a pachateli byla tato okolnost známa.**

(Rozh. ze dne 3. dubna 1928, Zm II 468/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalované do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 10. října 1927, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem krádeže podle (§§ 171, 174 II a), 175 II a), 176 II a) tr. zák., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a věc vrátil zemskému trestnímu soudu v Brně, by ji znova projednal a o ní rozhodl.

### Důvody:

Zmateční stížnost uplatňuje číselně důvody zmatečnosti podle § 281, čís. 4 a 5 a 9 a) tr. ř. Dovolávajíc se důvodu zmatečnosti podle čís. 9 a) § 281 tr. ř. namítá, že rozsudek odsuzující obžalovanou pro zločin krádeže podle (§§ 171, 174 II a), 175 II a) a 176 II a) tr. zák. je právně pochybený proto, že v jednání obžalované, jež záleželo v tom, že sbírala na cizím poli po sklizni úrody bez povolení majitele pozemku — pokud se týče jeho zástupce — zbylé tam polní plodiny (cibuli), lze spatřovati toliko polní pych, jež trestá příslušný úřad správní, nikoli však trestný čin náležející před soud. Názoru, že paběrkování na cizím poli bez svolení majitele pozemku jest vždy jen polním pychem, nelze přisvědčiti. Naproti tomu sluší souhlasiti s tím, že paběrkování na cizím poli neopodstatňuje, byť i šlo o odcizení polních plodin v ceně přes 50 Kč, nutně skutkovou podstatu krádeže ve smyslu obecného trestního zákona, nýbrž že může tvořiti po případě i jen polní pych, jež trestati je povolán příslušný úřad správní. Vyhradil-li si majitel pozemku sám zužitkování polních plodin na pozemku po sklizni úrody zbylých, spadá ovšem paběrkování osobou, již je tato okolnost známa a jež nemá povolení majitele pozemku k paběrkování, pod hledisko krádeže, nejde-li o sbírání a přivlastnění si množství zcela nepatrného. Není-li tu však těchto okolností, nelze kvalifikovati paběrkování na cizím poli na Moravě jako krádež podle obecného trestního zákona ani tenkrát, dělo-li

se beze svolení majitele pozemku a ve větším rozsahu, nýbrž sluší spatřovati v něm toliko polní pých podle moravského zemského zákona ze dne 13. ledna 1874, čís. 12 z. zák. z roku 1875, jenž v § 11 ustanovuje: »Paběrkování v zahradách, ovocných sadech, vinohradech nebo na rolích a lukách je za noční doby bezpodmínečně zapovězeno, jinak však je jen s povolením dotyčného majitele pozemku dovoleno.« Vyšetřování a trestání polního pýchu náleží však podle moravského zemského zákona ze dne 22. dubna 1894, čís. 51 z. zák., obecnímu představenému obce, v jejíž obvodu byl polní pých spáchán. V souzeném případě spokojuje se rozsudek, jenž, jak vychází na jevo z druhého odstavce rozhodovacích důvodů, bere za zjištěno, že čin byl spáchán po sklizni cibule, zjištěním, že obžalovaná nasbírala a přisvojila si na poli patřícím velkostatku v L. ve více útocích 130 kg cibule v úhrnné ceně 104 Kč, ač neměla k tomu povolení správy velkostatku. Naproti tomu nezabývá se rozsudek, jenž — mimochodem řečeno — v rozhodovacích důvodech neuvádí skutečností opodstatňujících kvalifikaci zločinu krádeže podle §§ 174 II a) a 176 II a) tr. zák. shora naznačenými okolnostmi, jež jsou rozhodné pro kvalifikaci nedovoleného paběrkování na cizím poli jako krádeže na rozdíl od pouhého polního pýchu, zda vyhradil si majitel pozemku zužitkování cibule po sklizni zbylé a zda byla tato okolnost obžalované známa (viz též rozh. č. 549 sb. n. s.). Poněvadž jest rozsudek z posléz uvedeného důvodu stížen zmatkem podle § 281 čís. 9 a) tr. ř. a poněvadž nelze pro nedostatek potřebných skutkových zjištění vyhnouti se nařízení nového hlavního líčení, takže zrušovací soud nemůže ve věci samé rozhodnouti, bylo za souhlasu generální prokuratury zmateční stížnosti podle § 5 zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878, již při neveřejné poradě vyhověti, napadený rozsudek zrušiti a věc vrátiti soudu prvé stolice k opětovnému projednání a rozhodnutí, aniž bylo třeba obírat se formálními důvody zmatečnosti stížností uplatňovanými.

### Čís. 3143.

Byla-li urážka na cti spáchána spojitostí dvou neperiodických tiskopisů (připojením seznamu lékařů k vyhlášce nemocenské pokladny a rozesláním jich členům této pokladny) není ten, kdo jako původce jednoho tiskopisu (seznamu) zařídil spojení a rozeslání jich, pouhým rozšiřovatelem, jenž by se mohl dovolávat sprostění zodpovědnosti ve smyslu § 1 (2) tisk. nov., nýbrž zodpovídá za přechin proti bezpečnosti cti. Nezáleží na tom, že je tu i jiný nestíhaný původce druhého tiskopisu (vyhlášky), stačí, že jeden z nich mohl býti před soud postaven; nezáleží ani na tom, že ani ten ani onen tiskopis sám o sobě neobsahuje urážku na cti, stačí, že se urážka podává ze spojitosti obou tiskopisů, z nichž v jednom je na druhý odkázáno.

(Rozh. ze dne 4. dubna 1928, Zm I 319/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského jako kmetského soudu v Hradci Králové ze dne 18. února 1927, pokud jím byl obžalo-